

luna decembrie 2012 . Prin această înregistrare eronată, agentul economic verificat a dedus TVA nejustificat în sumă de lei.

Reclamanta consideră astfel că îndeplinește condițiile legale pentru a beneficia de rambursare, fiind respectate prevederile legale în materie, fiind vorba despre achiziții în folosul operațiunilor societății, stipulate de art. 145 și urm. din Codul fiscal. TVA dedusa este aferentă unei achiziții, fiind aferentă unor servicii prestate petentei de către o altă entitate juridică, servicii care au fost utilizate în scopul realizării unor operațiuni taxabile.

Astfel, reclamanta afirmă că deține pentru întreaga sumă în discuție facturi care cuprind toate informațiile prevăzute la art. 155 din Codul fiscal. Totodată reclamanta susține că organul de control nu a luat în considerare documentele pe care le-a pus la dispoziție, respectiv contractul încheiat cu furnizorul de servicii și anexele la facturile susmenționate în care se detaliază serviciile prestate și orele facturate, anexate.

Reclamanta se raportează și la prevederile dreptului comunitar, respectiv la Directiva 2006/112/CE, subliniind ca a prezentat facturile solicitate expres în lege.

În contradicție cu toate susținerile reclamantei care deși susține că ar fi îndeplinite toate condițiile pentru deductibilitatea taxei pe valoarea adăugată, așa cum sunt ele stipulate de prevederile interne și comunitare, neavând obligația de a depune alte documente justificative, din contra, din analiza efectuată de organele fiscale cat și din documentele depuse la dosarul cauzei, rezulta ca, în ceea ce privește suma de lei reprezentând diferența de TVA colectată nedeclarată de reclamanta, precizăm ca decontul de TVA sau Declarația 300 se verifică cu jurnalele de cumpărări, de vânzări și cu balanța de verificare.

Astfel, pentru perioada supusă controlului, rândul 1 la 17 se verifică cu jurnalul de vânzări, rândul 18 la 32 se verifică cu jurnalul de cumpărări, iar rândul 33 la 42 se verifică cu balanța de verificare.

În drept, aplicabile sunt prevederile Ordinelor A.NAF 1790/2012 și 3665/2011 pentru aprobarea modelului și conținutului formularului (300) "Decont de taxă pe valoarea adăugată", precum și ale O.M.F.P 491/2014, acte normative care în Anexa 2 „Instrucțiuni pentru completarea formularului (300) Decont de taxă pe valoarea adăugată" stabilesc modul de completare a decontului de TVA și sursele de unde provin informațiile.

Din texte legale rezultă că toate datele și informațiile din decontul de TVA sunt preluate din evidența contabilă și jurnalele de vânzări și cumpărări, fie informatic, funcție de programul de contabilitate al entității, fie manual. Astfel, situațiile în care nu exista corelații între aceste date sunt cazuri particulare și trebuie justificate cu documente și cu explicații de către contribuabili.

Prin prezenta acțiune și nici prin contestația formulată în procedură prealabilă reclamanta nu a adus argumente referitoare la acest aspect. Astfel, întrucât soluționarea contestației se face în limitele sesizării, iar întrucât organul de soluționare nu se poate substitui contestatoarei în ceea ce privește justificarea motivului pentru care aceasta înțelege să conteste suma de lei reprezentând TVA colectată nedeclarată, pentru acest capăt de cerere contestația de asemenea respinsă ca neîntemeiată.

În ceea ce privește TVA fără drept de deducere în suma de lei, deși reclamanta susține că deține facturi completate conform prevederilor art.155 Cod fiscal, ca TVA dedusa este aferentă servicii care au fost utilizate în scopul realizării unor operațiuni taxabile, precizăm ca simpla deținere a unei facturi, care îndeplinește condițiile de formă prevăzute de Codul fiscal, nu este suficientă pentru a putea beneficia de dreptul de deducere a TVA, întrucât doar prin conținutul ei aceasta nu poate fi considerată un document justificativ. Mai mult chiar, în lipsa justificării concrete a conținutului economic al documentelor de pe care s-a dedus TVA, considerăm ca operațiunile nu sunt destinate utilizării în folosul de operațiuni taxabile.

În drept, sunt aplicabile cauzei următoarele prevederi:

Art.145 alin.(2) Cod fiscal: „Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni: a) operațiuni

taxabile;"

Art.6 din Legea 82/1991 a contabilității, republicată: „(1) Orice operațiune economico-financiară efectuată se consemnează în momentul efectuării ei într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

(2) Documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, precum și a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz."

Pct.2 din Anexa 1 la OMEF nr. 3.512/2008 privind documentele financiar-contabile „2. Documentele justificative trebuie să cuprindă următoarele elemente principale: denumirea documentului; denumirea/numele și prenumele și, după caz, sediul/adresa persoanei juridice/fizice care întocmește documentul; numărul documentului și data întocmirii acestuia; menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economico-financiare (când este cazul); conținutul operațiunii economico-financiare și, atunci când este necesar, temeiul legal al efectuării acesteia; datele cantitative și valorice aferente operațiunii economico-financiare efectuate, după caz; numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care răspund de efectuarea operațiunii economico-financiare, ale persoanelor cu atribuții de control financiar preventiv și ale persoanelor în drept să aprobe operațiunile respective, după caz: alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.

Prin urmare, documentele care stau la baza înregistrărilor în contabilitate pot dobândi calitatea de document justificativ numai în condițiile în care furnizează toate informațiile prevăzute de normele legale în vigoare." Rezulta ca orice operațiune economico-financiară, în momentul efectuării ei se consemnează într-un document care trebuie să cuprindă anumite elemente pentru a putea fi considerat, din punct de vedere legal, document justificativ. Or, în situația în care documentul nu este emis pe numele petentei (factura nr. 30.01.2015 emisă de SC SRL București pe numele persoanei fizice [redacted], administrator al petentei, reprezentând cazare), fie reprezintă consumuri pentru mijloace de transport care nu sunt în proprietatea sau în folosința petentei (bonul fiscal nr. [redacted] / 21.02.2015 emis de OMV Petrom Marketing SRL reprezentând rovinietă C.N.A.D.N.R.), fie nu sunt completate conform normelor legale mai sus citate, acestea nu pot dobândi calitatea de document justificativ pe baza căruia să poată fi dedusa TVA.

Rezulta că argumentele și susținerile reclamantei nu sunt de natură a infirma constatările din actele administrativ fiscale contestate, motiv pentru care și pentru acest capăt de cerere urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, acțiunea formulată. De altfel și contestația în procedură prealabilă a fost soluționată în sensul respingerii ca neîntemeiată și pentru acest capăt de cerere întrucât argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat

În ceea ce privește accesoriile aferente în suma de [redacted] lei, aferente TVA, sunt aplicabile prevederile din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală republicată, care la art.119-120 indice 1 prevede:

"ART. 119 Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

ART. 120 Dobânzi (1) Dobânzile reprezintă echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale ca urmare a neachitării de către debitor a obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

ART. 120 ind. 1*) Penalități de întârziere (1) Penalitățile de întârziere reprezintă sancțiunea pentru neîndeplinirea obligațiilor de plată la scadență și se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii

sumeii datorate inclusiv. Dispozițiile art. 120 alin. (2) - (6) sunt aplicabile în mod corespunzător."

Având în vedere principiul de drept potrivit căruia "accesoriul urmează principalul" și având în vedere ca reclamanta nu aduce niciun argument în ceea ce privește modul de calcul al acestora, pentru acest capăt de cerere acțiunea formulată este neîntemeiată.

4. Referitor la capătul de cerere privind anularea Raportului de inspecție fiscală nr. F-TM /11.09-2015 și a anexelor aferente precum și a tuturor actelor întocmite de organul de control pe perioada inspecției, și inclusiv a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 de pe care reclamanta prin precizarea de acțiune arată că înțelege să o atace prin acțiunea formulată tardiv.

Pârâta solicită admiterea excepției privind inadmisibilitatea față de Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 și respingerea ca inadmisibilă a acestei cereri având în vedere că reclamanta nu a atacat decizia emisă în soluționarea contestației formulate de reclamantă împotriva, motiv pentru care este inadmisibilă pe calea contenciosului administrativ fiscal acțiunea formulată împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. /11.09.2015 pentru nerespectarea prevederilor : Art. 268. art. 272 art. 281 (2) din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală întrucât în instanța specială de contencios administrativ se poate formula contestație doar împotriva deciziei emisa de organele fiscale de soluționare în procedură prealabilă .

Potrivit Codului de procedură fiscală, Art. 268 privind posibilitatea de contestare: al, (1) împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit prezentului titlu legii. Contestația este o cale administrativă de atac..." caz în care

Obiectul unei acțiuni în contencios administrativ îl constituie, în principal, atacarea deciziei emise în soluționarea contestației pe cale administrativă, iar, în subsidiar, atacarea actului administrativ prin care se stabilesc obligații, așa cum stipulează art. 281 alin.(2) din Legea 207/2015 coroborat cu art. 8 alin.1 din Legea contenciosului administrativ dispun ca :"(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor împreună cu actele administrative fiscale la care se refera pot fi atacate de către contestator sau de către persoanele introduse în procedură de soluționare a contestației la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă, în condițiile legii"

Prin OMFP 1.939/ 2004 pentru aprobarea formularului "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală" se precizează că: Formularul "Dispoziție privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală" reprezintă actul administrativ fiscal emis de organele de inspecție fiscală în aplicarea prevederilor legale privind obligativitatea contribuabililor de a îndeplini măsurile stabilite."

De asemenea, competența de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale este prevăzută la art.209 alin.(1) și (2) din Codul de procedură fiscală, care dispun că:

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 5 milioane lei, precum și pentru contestațiile îndreptate împotriva deciziilor de reverificare, cu excepția celor emise de organele centrale de inspecție/control;

(2) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale se soluționează de către organele fiscale emitente."

Prin urmare, structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice are competența în soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare.

Prin urmare în ceea ce privește contestațiile formulate împotriva dispoziției de masuri emisa de organele de inspecție fiscală, acestea se soluționează de către organul emitent, respectiv de Activitatea de Inspecție Fiscală, întrucât intra în categoria „altor acte administrative fiscale”.

Pentru considerentele arătate contestația în procedură prealabilă formulată de reclamanta împotriva măsurilor dispuse prin actele administrative fiscale, în mod întemeiat a fost transmisă spre competență soluționare către organul competent din cadrul AJFP Timiș respectiv la Activitatea de Inspecție Fiscală, iar reclamanta poate ataca în instanța de contencios administrativ soluția emisă de organul de soluționare din cadrul AJFP Timiș.

Prin acțiunea formulată, reclamanta nu indică niciun motiv de netemeinicie a Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. 4 /11.09.2015 emisa de AJFP Timiș.

Cu privire la raportul de inspecție fiscală, menționează și faptul că sumele înscrise în raportul de inspecție fiscală reprezintă doar constatări ale organului de inspecție, care nu se pot concretiza în obligații de plată opozabile contribuabilului și susceptibile a fi supuse executării silite în caz de neplata, în lipsa unei decizii de impunere, în condițiile în care legiuitorul a prevăzut în mod expres faptul că numai decizia de impunere poate constitui titlu de creanță în materie fiscală care la rândul său poate fi contestată pe cale administrativ fiscală la organul fiscal emitent iar soluția împotriva acesteia poate fi contestată în instanța de contencios administrativ.

Urmare a considerațiilor expuse, în cauză nu exista nici un singur motiv de netemeinicie a actelor administrativ fiscale motiv pentru care prin Decizia Nr. 6.05.2016 în mod întemeiat organul de soluționare a contestațiilor din cadrul DGRFP Timișoara a dispus:

1. Respingerea, ca neîntemeiată, a contestației formulate împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală nr. F-TM 5 /11.09.2015 cu privire la suma de lei reprezentând: TVA stabilită suplimentar în suma de lei; dobânzi de întârziere în suma de lei; penalități de întârziere: în suma de lei

2. Constatarea necompetenței materiale a D.G.R.F.P Timișoara privind soluționarea contestației formulate împotriva Dispoziției privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. 4741/11.09.2015, aceasta urmând a fi soluționată de către A.J.F.P Timiș.

Totodată în mod întemeiat DGRFP Timișoara a emis Decizia Nr. 1605/16.05.2016 Bis/16.05.2016 privind îndreptarea erorii materiale cuprinse în Decizia nr. 1605/16.05.2016 prin care s-a îndreptat eroarea materială strecurată la pagina 26 a Deciziei nr. 1605/16.05.2016.

Pârâta solicită respingerea eventualelor cheltuieli de judecată, ca nefondate față de instituțiile pârâte, întrucât nu se află în culpă procesuală.

În dovedire, s-a depus la dosarul cauzei dosarul administrativ care a stat la baza emiterii actelor administrativ fiscale contestate.

Pentru considerentele arătate, pârâta solicită instanței: admiterea excepției privind inadmisibilitatea capătului 3. de cerere privind anularea Raportului de inspecție fiscală nr. F-TM 5 /11.09.2015 și a anexelor aferente precum și a tuturor actelor întocmite de organele de control pe perioada inspecției fiscale și inclusiv fata de Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. 4741/11.09.2015 și respingerea ca inadmisibilă a acestei cereri respingerea ca fiind tardiv formulată a precizării de acțiune la al 2-lea termen de judecată în condițiile în care modificarea și/sau completarea acțiunii se poate formula în termen de 10 zile de la formularea și depunerea acțiunii, respingerea ca vădit neîntemeiată și nelegala a întregii acțiuni în contencios administrativ astfel cum a fost precizată de către reclamanta SC

BUILDING&COMERT SRL, menținerea ca temeinice și legale a actelor administrativ fiscale constând în: Decizia nr. 1495/211/bis/04.07.2016 emisă de DGRFP Timișoara, Decizia nr. 1495/211/16.05.2016 emisă de DGRFP Timișoara, Decizia de impunere nr. F_TM501/11.09.2013, Dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr.4741/11.09.2015, Raportul de inspecție fiscală nr. F-TM 477/11.09.2015 și a anexelor aferente și menținerea ca temeinice și legale a obligațiilor fiscale stabilite de organele fiscale în sarcina reclamantei, precum și respingerea eventualelor cheltuieli de judecată ca nefondate.

Totodată, pârâta solicită instanței, respingerea ca nefiind utilă și pertinentă cauzei a expertizei în specialitatea contabilitate solicitată de reclamantă.

Pârâta solicită judecarea cauzei și conform art. 332 alin. ultim coroborat cu art. 411 alin 2 și următoarele Cod de procedură civilă, în baza actelor de la dosarul cauzei.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma prevederilor legale și a înscrisurilor depuse la dosar, instanța reține următoarele:

În fapt, în temeiul **Raportului de Inspecție Fiscală nr. F-TM 447/11.09.2015** întocmit de AJFP Timiș (f.114-162 vol.1), a fost emisă **Decizia de impunere nr. F-TM 501/11.09.2015** (f. 106-111 vol.1) prin care organul fiscal a stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare în cuantum de 254.949 lei, reprezentând: TVA stabilită suplimentar-233.272 lei, dobânzi de întârziere-13.006 lei și penalități de întârziere-8.671 lei.

Împotriva acestei decizii de impunere, în procedura instituită de art. 205 și urm. din OG nr. 92/2003 rep., reclamanta a formulat contestație, solicitând anularea deciziei de impunere, contestația fiind respinsă ca neîntemeiată de către pârâta DGRFP Timiș - prin **Decizia nr. 1495/211/16.05.2016** (f. 74-100).

În consecință, în condițiile art. 218 alin. 2 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, reclamanta s-a adresat instanței de contencios administrativ cu prezenta acțiune, solicitând anularea raportului de inspecție fiscală și a anexelor aferente, a deciziei de impunere și a deciziei de respingere a contestației formulate.

Analizând cu prioritate inadmisibilitatea cererii de anulare a Raportului de Inspecție Fiscală nr. F-TM 447/11.09.2015 din acțiune, prin prisma motivelor invocate de pârâți prin întâmpinare, se constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, sunt reale susținerile pârâților în ceea ce privește faptul că raportul de control nr. F-TM 447/11.09.2015 – contestat prin pct. 3 din acțiune, nu reprezintă un titlu de creanță. Acest act reprezintă doar o simplă operațiune administrativă anterioară adoptării actului administrativ - Decizia de impunere nr. F-TM 501/11.09.2015 emisă de către AJFP Timiș.

Totuși, în cauză, contrar susținerilor pârâților, Raportul de Inspecție Fiscală nr. F-TM 447/11.09.2015 poate fi contestat (solicitându-se anularea acestuia), întrucât au fost contestate și actele administrative aferente, emise în baza acestuia – Decizia de impunere nr. F-TM 501/11.09.2015 emisă de către AJFP Timiș și ulterior Decizia nr. 1495/211/16.05.2016, având în vedere dispozițiile art. 18 alin. 2 din Legea 554/2004 care stipulează în sensul că „*Instanța este competentă să se pronunțe, în afara situațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6), și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecării.*”

Astfel, în ipoteza în care sunt contestate actele administrative, se poate analiza și legalitatea/temeinicia operațiunilor administrative aferente acestor acte.

Analizând legalitatea și temeinicia actelor a căror anulare se solicită, în limita criticilor formulate de reclamantă, prin raportare la dosarul administrativ (f.2-156 vol.2) și raportul de expertiză contabilă judiciară (f.224-236 vol.2). precum și la înscrisurile depuse de reclamantă, instanța constată că, la data de **24.07.2013**, între petenta BUILDING & COMERT ITALY SRL și S.C. KFR DEVELOPMENT SRL s-a încheiat un contract de intermediere având ca obiect efectuarea de demersuri de către intermediar în vederea identificării unor potențiali parteneri pentru dezvoltarea sau ajustarea proiectului imobiliar din Timișoara, str. Laurențiu Nicoară nr.18,

precum și intermedierea de către SRL a relației dintre

SRL și Agenția Națională pentru Locuințe.

În conformitate cu art. 1 din acest contract, așa cum se reține și în cuprinsul raportul de expertiză contabilă judiciară (f.224-236 vol.2), „Prestația intermediarului se consideră efectuată și satisfăcătoare pentru beneficiar în momentul în care beneficiarul încheie cu unul sau mai mulți parteneri prezențați de intermediar un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer de drepturi sau orice altă formă de cooperare economică privind valorificarea imobilului și/sau dezvoltarea proiectului, care să fie acceptată de beneficiar.”

În temeiul acestui contract, societatea SRL a emis în perioada octombrie 2013-august 2014 un număr de 7 facturi în sumă totală de lei din care lei, TVA, sumă achitată integral de către reclamantă.

Prin actele de control atacate, organele de inspecție fiscală au reținut că, întrucât societatea reclamantă nu a realizat venituri și nu a încheiat nici un contract, în orice formă juridică, de asociere/colaborare/finanțare/construire/transfer de drepturi sau orice altă formă de cooperare economică privind valorificarea imobilului și/sau dezvoltarea proiectului, care să se concretizeze în valorificarea sau dezvoltarea proiectului imobiliar, acest proiect imobiliar aflându-se în aceeași fază incipientă ca la efectuarea controlului fiscal anterior, rezultă că serviciile de intermediere achitate de reclamantă către KFR SRL nu au fost destinate utilizării în folosul operațiunii taxabile, motiv pentru care reclamanta nu are dreptul să deducă TVA aferentă acestei achiziții de servicii.

În cauză, reclamanta susține, în esență, că prin adresa nr. 05.08.2015 prin care ANL confirmă că societatea SRL este printre cei 6 operatori cu care instituția respectivă este interesată, în condițiile legislației în vigoare, să se asocieze în vederea materializării dezvoltării ansamblului rezidențial de locuințe în Municipiul Timișoara, face dovada că sunt îndeplinite condițiile de a beneficia de rambursarea TVA aferentă facturilor emise de

SRL pentru intermedierea relațiilor dintre societatea

SRL și ANL, fiind evident că SRL a prestat servicii în favoarea sa și în îndeplinirea obligațiilor contractuale asumate.

În conformitate cu dispozițiile art. 21 alin.1 din Codul fiscal, „pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.”

De asemenea, potrivit art. 145 alin.1 și alin.2 lit.a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, „(1) Dreptul de deducere ia naștere la momentul exigibilității taxei.(...)

(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;(...)”

Iar, conform art. 146 alin.1 lit.a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal,

„ Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate ori serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155, precum și dovada plății în cazul achizițiilor efectuate de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii de la persoane impozabile în perioada în care aplică sistemul TVA la încasare;(...)”

Art. 21 alin.4 din Legea nr. 571/2003 – vechiul Cod fiscal și pct. 48 din Hotărârea de Guvern nr. 44/2004 prevăd, pentru a recunoaște cheltuielilor un caracter deductibil, că serviciile presupuse de acestea trebuie efectiv prestate și să rezulte dintr-o convenție a părților, justificarea

prestării lor rezultând din depunerea de *situații de lucrări, rapoarte de lucru, procese verbale de recepție etc.*

Potrivit concluziilor raportului de expertiză efectuat în cauză, societatea nu deține documente justificative, respectiv situații de lucrări, rapoarte de lucru din care să reiasă prestarea efectivă a serviciilor, faptul că au fost realizate prevederile contractuale conform art. 1 din contractul de intermediere, simpla deținere a unei facturi care îndeplinește condițiile de formă prevăzute de Codul fiscal nefiind suficientă pentru acordarea dreptului de deducere.

De asemenea, se precizează că din cele 7 facturi, nu se evidențiază care este aferentă acestei intermediere cu Agenția Națională pentru Locuință sau care este baza impozabilă și taxa pe valoare adăugată aferentă acestei prestații.

În lumina considerentelor prezentate, instanța reține că nu pot fi primite criticile reclamantei privind greșita apreciere de către organele de inspectie fiscală a nedeductibilității T.V.A. aferentă facturilor emise în sarcina reclamantei de SRL pentru

serviciile de intermediere pretins, dar nedovedit, afectate relației de colaborare cu ANL, reclamanta nefăcând dovada că serviciile de intermediere achiziționate în baza contractului de intermediere cu SRL au fost destinate a fi utilizate pentru operațiuni

taxabile, în condițiile în care nu s-a încheiat niciun contract cu parteneri prezentați de către intermediar pentru dezvoltarea proiectului imobiliar, nefiind realizate de către societate venituri impozabile din aceste operațiuni.

Prin aceleași acte administrativ fiscale contestate, organele fiscale au hotărât ajustarea TVA în sumă de 77.664 lei, reprezentând TVA dedusă aferentă cheltuielilor efectuate pentru proiectul imobiliar de rambursarea căreia societatea reclamantă a beneficiat în urma controlului din anul 2012, reținând că nefiind încheiat nici un contract în vederea valorificării sau dezvoltării proiectului imobiliar devin aplicabile prevederile art. 148 alin.1 lit.a) și c) din Legea nr. 571/2003 și cele ale pct.53 alin.2 din HG nr. 44/2004.

Potrivit art. 148 alin.1 lit.a) și c) din Legea nr. 571/2003: „(1) În condițiile în care regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine nu se aplică, **deducerea inițială se ajustează în următoarele cazuri:**

a) *deducerea este mai mare sau mai mică decât cea pe care persoana impozabilă avea dreptul să o opereze;(...)*

c) *persoana impozabilă își pierde dreptul de deducere a taxei pentru bunurile mobile nelivrate și serviciile neutilizate în cazul unor evenimente precum modificări legislative, modificări ale obiectului de activitate, alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și, ulterior, alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere, bunuri lipsă din gestiune.”*

Pct. 53 alin.2 din HG nr. 44/2004 statuează: „(2) În baza prevederilor art. 148 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă poate să ajusteze taxa nededusă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor și activelor corporale fixe, altele decât cele care sunt considerate bunuri de capital conform art. 149 din Codul fiscal, activelor corporale fixe în curs de execuție, constatate pe bază de inventariere, în situația în care persoana impozabilă câștigă dreptul de deducere a taxei. Ajustarea în acest caz reprezintă exercitarea dreptului de deducere și se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea sau, după caz, într-un decont de taxă ulterior.”

Prin acțiunea formulată, reclamanta recunoaște că a sistat investiția în proiectul imobiliar cu privire la care a beneficiat de rambursarea TVA în sumă de 77.664 lei, susținând că această încetare s-a datorat unor factori externi-criza imobiliară care se menține la nivelul societăților de profil datorată vânzărilor la un nivel scăzut al bunurilor imobiliare și lipsei de investitori în domeniu.

Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei, expertul desemnat în cauză a concluzionat că, urmare a modificărilor intervenite (sistarea lucrărilor și expirarea autorizației de

construire), reclamanta nu mai îndeplinește condițiile de exercitare a taxei deduse inițial, nefiind vorba în context de reverificarea unei perioade, ci de neacordarea dreptului de deducere a unei taxe pe valoare adăugată aferentă soldului 231 „Imobilizări corporale în curs de execuție” înscris în balanța de verificare, inclusiv cea din luna martie 2015.

Față de aceste aspecte de fapt și de drept, instanța urmează să înlăture ca nefondate apărările formulate de reclamantă, reținând că obligativitatea ajustării TVA reglementată de dispozițiile Codului fiscal nu echivalează cu o acțiunea de reverificare a unei perioade fiscale.

Pentru aceste considerente, reținând că neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta S SRL, tribunalul o va respinge, cu consecința menținerii ca temeinice și legale a actelor contestate.

În temeiul art. 451-453 c. pr. civ., instanța va lua act că nu au fost solicitate cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge excepția inadmisibilității.

Respinge acțiunea formulată de reclamanta SRL, cu sediul cu sediul procedural în județul Timiș, ales la SCA în contradicție cu pârățile ANAF-DIRECTIA TIMISOARA - ADMINISTRATIA JUDETEANA A FINANTELOR PUBLICE TIMIS - ACTIVITATEA DE INSPECTIE FISCALA, și ANAF - DIRECTIA GENERALA REGIONALA A FINANTELOR PUBLICE TIMISOARA - SERVICIUL DE SOLUTIONARE A CONTESTATIILOR 2, ambele cu sediul în Timișoara, strada Gheorghe Lazăr, nr. 9B, județul Timiș, având ca obiect anulare act administrativ.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Recursul se depune la Tribunalul Timiș.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 16.11.2018.

PREȘEDINTE,

GREFIER,

